

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀνήκει κατ' ἄρξην εἰς τὴν κλῆσιν τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώστου ἀξιότου καὶ χρησιμώτατου εἰς τοὺς παῖδας.

ΠΡΟΪΑΝΗΡΓΕΙΑ
 Ἐσωτερικῶν... 20. 15.-
 Ἐξωτερικῶν... 20. 20.-
 Ἐξωτερικῶν... 18.-
 Ἐξωτερικῶν... 7.-
 ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.
 Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

ΕΒΔΟΜΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΛΑΒΕΙΝΤΑ
 ΔΕΥΤΕΡΑ Τῆ 1871
 ΠΑΡΥΤΗΣ - ΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΤΟΥΡΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΑΡΑΛΟΟΥΡΓΟΣ
 Ἄθηναι, 29 Ἰανουαρίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰκονομικοῦ μηνός.
 Ὁδὸς Ἐδριαίου Νο. 58 παρὰ τὸ Βαρβάκειον
 Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 9

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυστήριον ὑπὸ Jules Chance].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Καὶ αἰγότερα ἐπρόσθετε:

— Ἡ κυρία δὲ σὲ θέλει πιά, ἀφότου ἔμαθε ποῖός εἶσαι. Δὲ φταίω ἐγώ. Πῆς το τῆς μητέρας σου.

— Φτάνει! διέκοψε ἄγρια ἡ σκληρὴ γυναίκα... Πρέπει νὰ δικαιολογηθοῦμε κι' ἄλλας ποὺ διώχνουμε αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο;

Ὁ Φρέδος δὲν εἶπε τίποτα. Ἦταν λυπημένος, ταπεινωμένος, γιὰ τὸν μεταχειρίζονταν καὶ τὸν ἐδρίζαν ἔτσι μπρὸς τῆ Σελίῃ μὰ ἡ υπερηφάνειά του δὲν τὸν ἄφινε νὰ δείχνῃ τὴ λύπη του καὶ εἶπε μοναχά:

— Πολὺ καλά... Φεύγω... μὰ δὲν εἶναι σωστό, κυρία, νὰ πληρώνω ἐγὼ τὶς ἁμαρτίες τοῦ πατέρα μου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἦταν τόσο δικαίη, ποὺ ὁ μαραγκὸς καὶ τὰ δυο παιδιὰ κοίταζαν τὴ φοβερὴ γυναίκα μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς ἡ φωνὴ αὐτῆ τῆς ἀθωότητος θὰ συγκινοῦσε ἕως τὴν καρδιάτης ὅπως ἐσυγκίνησε καὶ τὴ δική τους.

Μὰ ἡ Μελάνια Ἄζαρ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ εὐλασθητὴ, καὶ τὸδεῖξε ἀμέσως... Μὲ ἀκόμη περισσότερη σκληρότητα, φώναξε:

— Κατὰ μάγνα, κατὰ κύρη... ἔχω πεποῖθησι πὺς καὶ σὺ κλέφτης εἶσαι ὡς τὸν πατέρα σου.

Ὁ Φρέδος ἐτοιμάσθηκε νὰ πορροῦσῃ αὐτὴ τὴ συγκεκριμένη κατηγορία. Ὅλοι, ἄλλως τε, περιέμεναν ἀπ' αὐτὸν κάποια διαμαρτυρία.

Μὰ τὸ παιδί, ἔχοντας πάντα στὸ νοῦ του τὸ ζαμπόνι καὶ τὴ μπουτίλλια τῆς βρακῆς, χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Αὐτὴ ἡ ταπεινωτικὴ σέξις δὲν διέφευγε ἀπ' τὴν προσοχὴ τῆς Μελάνιας.

Ἡ γυναίκα αὐτῆ ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ μοχθηρὰ καὶ ἀναδρα ἐκεῖνα ὄντα, ποὺ

κατασπαράζουσι ἀκόμη περισσότερο τὸ θῆμα τους ὅταν μὲνι ἀνοπεράστιτο. Καὶ ξαφνικὰ μὲ σκέψη ἔλαμψε στὸ νοῦ τῆς καὶ πρόθετε:

— Βεβαίωτατα! καὶ σὺ κλέφτης εἶσαι. Καὶ προτοῦ φύγῃς, θέλω νὰ βεβαιωθῶ... Δεῖξε μοι ἀμέσως τὰ πράγματά σου.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἡ μέγαιρα ὤρμησε στὸν ταίχο, ὅπου ἦταν

«— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ! Κλέφτη!...» (Σελ. 65, στ. γ)

τὰ ντουλάπια ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν οἱ μαθητευόμενοι. Καθένας εἶχε τὸ δικό του. Φύλαγαν ἐκεῖ-μέσα τὰ ἀτομικά τους πράγματα καὶ τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς.

Μὲ μιὰ κίνησιν ἡ κυρία Ἄζαρ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ντουλαπιῦ τοῦ Φρέδου καὶ πέταξε χάμω ἑλα ἄσα ἦταν μέσα.

Ἀλοῖμονο! Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ρούχά του, τὰ παπούτσια του, στὸ φτωχικὸν δεματάκι ποὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μητέρα του, ἐφάνη κι' ἓνα ζαμπόνι μισοφαγωμένο, δύο μπουτίλλιες

βρακῆ, ποὺ πέφτοντας, ἔσπασαν καὶ τέλος ἓνα ἀσημένιο κουτάλακι.

Ὅλα τὰ μύτια ἐστράφησαν πρὸς τὸ Φρέδο, ποὺ παρακολουθοῦσε χλωμὸς κι' ἀμύλητος αὐτὸ τὸ ἐνοχοποιητικὸν ζετούλιγμα. Τί ἐσήμαιναν αὐτὰ;

Τὸ ζαμπόνι, οἱ μπουτίλλιες, μάλιστα: τὰ εἶχε κρύψει στὸ ντουλάπι τοῦ ἀφοῦ ἐφυγε ὁ Φιδὲς καὶ ὑστερα τὰχε ξεχάσει... Μὰ αὐτὸ τὸ ἀσημένιο κουτάλακι; ὁ Φρέδος πρῶτῃ φορᾷ τὸδλεπε.

Ἡ δὲ βρέθηκε μέσα στὰ πράγματά του; Ἄρα γε τὴν φαρῆφει κατὰ λάθος μαζί μὲ τὰλλα, ἢ μήπως κανένα ἐγκληματικὸν χερί τὴν βάλει μὲ ὑστεροβουλία ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν γιὰ κλέφτη;

Δὲν κρόφθασε νὰ σχηματίσῃ γνώμη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα: ἡ Μελάνια, θριαμβευτικὴ καὶ γεμάτῃ τὴν ὑστερὸν ἀπὸ τὴν ἀνακαλύψιν ποὺ εἶχε κάνει, θέλησε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπ' τ' αὐτὴ φωνάζοντας:

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ! Κλέφτη! Ληστή! Κανάγια!

Μὰ ὁ Φρέδος ἔχασε τὴν ὑπομονήν του. Σὲ μιὰ στιγμὴ θυμῆθηκε τὰ μαθήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Φιδὲς, ἔπιασε τὸ χερί τῆς κυρᾶς τοῦ ἓνα ὄρισμένο σημεῖο καὶ μὲ μιὰ ἀπλὴ πῆσιν τῶν δυῶν του δακτύλων τὴν ἔκαμε νὰ οὐρλιάσῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸν ἄφησε γρήγορα κι' ἐφώνησε:

— Νὰ τα μας!... Τώρα θέλει καὶ νὰ μᾶς δολοφονήσῃ... Ὁ κακοβρογός!... Φέρτε τὴν ἀστυνομία! γρήγορα! γρήγορα!...

Ἵστερα, γυρίζοντας μ' ἄρχὴ στὸν ἄντρα τῆς ποὺ στεκόταν ἀκίνητος, τοῦ εἶπε:

— Μὰ τί στέκεται λοιπόν, κουτούλιακα, καὶ δὲν πᾶς νὰ φέρῃς τοὺς χωροφύλακας;

Αὐτὴ τὴ φορᾷ ὁ μαραγκὸς δὲν ἀπάνησε:

— Πιστεφὲ με, ἀγαπητῆ μου, συμβούλευσε. Εἶναι περιττὸ νὰ κάνουμε σούσουρο καὶ νὰ μαζέψουμε δὲ-μέσα

τόν κόσμο. Αυτό θα είχε ενοχλητικές συνέπειες... Βρήκες το κουταλάκι σου το καλύτερο πόχεις να κάνης είναι να στείλης σπίτι του αυτόν το μικρό δυστυχισμένο και να το ξεχάσης.

Η κυρία Άζάρ σήκωσε τα μακρού της χέρια προς τον ουρανό, άνοιξε κι έκλεισε διαδοχικά το καθένα απ' τα μάτια της κι' εφώνασε:

—Μά, Θεέ μου, είναι δυνατό να υπάρχει άνδρας τόσο βλάκας, τόσο ασυλλόγιστος, σαν το δικό μου! Να πηγαίνω, άκουσε, να μπάζω μες στο σπίτι του τέτοια άχρηστα υποκείμενα!

Ότιόσο, ο Φρέδος σιγά-σιγά είχε ξαναγίνει θαρραλέος και, αφήνοντας την φοβισμένη στάση που είχε κρατήσει ως τώρα, ήρθε και στάθηκε αγέρωχα μπρός στη Μελανία και φώναξε κι' αυτός με τη σειρά του:

—Κυρία, είπα, αρκετά με βρίασε ως τώρα κι' ήρθε η σειρά μου να μιλήσω κι' εγώ.

—Πώς; τον διέκοψε η κυρία. Τολμάς λοιπόν να δικαιολογηθής;

—Μάλιστα! άπάντησε άπαραχος ο Φρέδος. Προτού φύγω, θα τ'α πω όλα... Όχι για σ'ας, γιατί σ'ας δ'α σ'ας λογαριάσω, αλλά για τόν κύριο Άζάρ, που στάθηκε καλός για μένα, για τή Σεσίλη, για τόν Ίουλιανό, θα πω τήν αλήθεια.

—Τήν ξέρουμε αρκετά τήν αλήθεια! έκαμε η γυναίκα τού παραγκού δείχνοντας τ'α στοιχεία τής αποδείξεως, τ'ο μισοφαγωμένο ζαμπόνι και τή σπασμένη μοττίλλια, που είχαν μείνει χάμω.

Όσο για τ'ο κουταλάκι τ'αχ'ε βάλει άμέσως στην τσέπη της.

Ο γιός τού Δυρμπάν εξακολούθησε:

—Όμολογώ, είπα, ότι εταν μ' αφίνατε άδικα να πεθάνω τής πείνας, έκλεψα λίγη τροφή... Μά δ'εν έκλεψα άσημένιο κουταλάκι... Αυτό σ'ας τ' όρκίζομαι! Σ'ας δίνω τ'ο λόγο τής τιμής μου.

Ένα ειρωνικό γέλιο τόν έκοψε: —Χά! χά! φώναξε η κυρία Άζάρ, ο λόγος τής τιμής τού γιού τού Δυρμπάν!... Τήν ξέρουμε τήν αξία του.

Αυτή η τελευταία βρισιά έκανε τ'ο παιδί να χλωμιάση.

Κοίταζε γύρω του τόν κύριο Άζάρ, τή Σεσίλη, τόν Ίουλιανό. Άπ' τ'ο ύψος τους κατάλαβε πώς δ'εν τόν έπίστευαν.

Τότε έννοιωσα κάτι να ζωντανεύη μέσα του. Έπαναστάτησε ένάντια στην άδικια κι' έγινε καλός. Ο καλός Φρέδος, τ'ο αγαπημένο παιδί τής μητέρας του, είχε χαθ'η κι' έδινε τή θέση του στον καλό Φρέδο, τ'ο μαθητή τού Φιδέ.

Δ'εν προσπάθησε πιά να δικαιολογηθ'η και μ' ένω, περιφρονητικό τόνο

φώναξε σηκώνοντας τούς ώμους του: —Τ'ο κάτω-κάτω άκόμη χειρότερα! Μπορείτε να νομίζετε β'τι θέλετε... δ'ε δίνω πεντάρα... Ο Φιδές είχε δικιο. Ο γιός τού Δυρμπάν τού καταδίκου δ'εν είναι από κείνους, που μπορούν να ζήσουν με τίμιους ανθρώπους... Δ'ε με πιστεύτε, με διώχνετε; πολύ καλά, ρεύω και ξέρω εγώ τι θα κάμω.

Προφέροντας τ'α λόγια αυτά τής άνταρσίας, ο μαθητευόμενος κράτησε τ'α δάκρυα, που ανέβαιναν στα μάτια του. Έδεσε τις τέσσερες γωνίες τής πετιέτας, που είχε τ'α πράγματά του κι' ετραβήξε κατά τήν πόρτα.

Κανείς δ'εν μπορούσε να τού π'η μι'α λέξη άποχαιρετισμού ή λύπης. Όμως τή στιγμή που άνοιγε τήν πόρτα, ο Ίουλιανός τόν έπλησίασε αυθόρμητα.

—Φρέδε, σ'ε πιστεύω εγώ, τ'ο είπα, σφιγγόντάς του τ'ο χέρι... Έχω πεποίθηση πώς δ'εν τ'ο κλεψες έσύ τ'ο κουταλάκι.

—Έχεις γουστο! έκαμε γελώντας η κυρία Άζάρ. Φαίνεται θα π'ηγε μονάχο του και θα χ'ώθηκε μέσα στα πράγματά του.

Ο Ίουλιανός γύρισε θαρραλέα. Κάρφωσε με τ'ο λήμη τ'α δυό ειλικρινή και άγνά του μάτια στα μονάχικο μάτι τής κυράς του και άπάντησε:

—Όχι βέβαια μονάχο του! Τ'ο κουταλάκι δ'εν ήρθε μονάχο του, μά ίσως κάποιος τ'ο δ'αλε... κάποιος, που τόν είδα χ'τες τ'ο βράδυ να τριγυρίζη κρυπά μέσα στο μαγαζί.

Αυτή τή φορά ήταν η σειρά τής κυρίας Άζάρ να χαμηλώση τ'ο κεφάλι.

Βιάστηκε να διώξη μι'α όρα άρχύτερα τ'ο παιδί. Μά έκ'ενο, απ' τή στιγμή που άκουσε τόν ύπαινημό τού συντρόφου του, δ'ε βιαζόταν πιά να φύγ.

Ο Ίουλιανός, με τήν τολμηρή του επέμβαση, είχε κάπως ίκανοποιήσει τ'ο παιδί.

Άπ' όσους ήταν εκεί, κανείς δ'εν είχε πιά άμφιβολία: η μοχθηρή Μελανία είχε σκαρώσει όλη αυτήν τήν ιστορία για να βρ'η άφορμή να διώξη τόν μικρό Δυρμπάν. Αυτή είχε βάλει τ'ο άσημένιο κουταλάκι μέσα στα ροδ'α του, για να μπορέση να τόν π'η κλέφτη και να τόν διώξη ντροπισσμένο.

Η τ'ο λήμη τού Ίουλιανού έκανε τ'ο σχέδιο αυτό ν' αποτύχ'η, έν μέρει τού λάχιστο. Τ'ο παιδί έφευγε διωγμένο, μά όλη η ντροπή έπεφτε στη Μελανία, που είχε δείξει τέτοια ανανδρία.

Τραλλός από χαρά, καθώς είδε τ'ο αποτέλεσμα που έφεραν τ'α λόγια τού συντρόφου του, ο Φρέδος έτρεξε στον Ίουλιανό, τ'ο αγάλιασε και τούπε με συγκινημένη φωνή.

—Ευχαριστώ, Ίουλιανέ, ευχαρι-

στώ! Μου σώζεις τήν τιμή μου. Τώρα πιά είμαστε φίλοι σ'ε ζωή και σ'ε θάνατο... Κι' ίσως θάρ'η μι'α μέρα που θα μπορέσω να σου δείξω τήν ευγνωμοσύνη μου.

Υστερα, προτού η κυρία Άζάρ προφτάση να τόν έμποδίσ'η, γύρισε στη Σεσίλη, που έκλαιγε σιγά-σιγά και τής είπα:

—Άντιο, Σεσίλη... Τώρα πιά έγινε η έκλογή σου. Τόν Ίουλιανό θα πάρ'ης άντρα, όταν μεγαλώσει κι' οί δυό. Είναι καλό παιδί και θα σ'α ξίξει.

Δ'εν πρόφτασε να π'η περισσότερα.

Η γυναίκα έκανε ένα επιδλητικό νόημα στον άντρα της κι' ο παραγκός αποφάσισε να επέμδ'η. Σπρώχνοντας τόν Φρέδο από τούς ώμους, τούλεγε σιγά:

—Πήγαινε, μικρέ! Πήγαινε να βρ'ης τή μητέρα σου. Θάρ'ω σύντομα να τήν ιδ'ω και θα τ'ης τ'α π'ω όλα.

Η πόρτα τού ζυλουργείου ξανάκλεισε μ' ένα βαρύ κρότο.

Ο Φρέδος βρέθηκε στο δρόμο, μόνος και άπελιτισμένος, μέσα στο πλήθος των διαδιδτών, που άδιάφοροι έπ'ηγαινε στις δουλειές τους.

Έμεινε μι'α στιγμή άκίνητος σ'α να δισταζε ποιό δρόμο να πάρ'η ύστερα, παίρνοντας μι'α ξαφνική άπόφαση, έφυγε τρέχοντας προς τήν παλιά του συνοικία. Και στο στόμα του είχε αυτή τή λέξη:

—Μητέρα!

(Έπεται συνέχεια)

KIMON AKKIANH

ΑΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

(Τού φίλου μου Π. Ν. Καρυβίου)

ΣΑΝ κάποιό αγιόκλημα κ'έ, ώ δ'ε στεριωθ'η κοντά σου, παλιό σπιτάκι άγροτικό, μέσ' στην καρδιά τού δάσου, νο σιροκλαίω με τ'ο βοριά και σ'άν κλαδιών τ'ο τάσι, τήν άνοιξιάνη δροσιά ή καρδιά μου να χαράση.

ΠΡΟΣ τούς άγρους κληνήθηκα μ' ένα βιβλίο σ'ο χέρι: βαθιά στα δάση στέναζε βαριά τ'ο καλοκαίρι, πολεμημένο απ' τ'ο χιονάκι κι' ός τ' άκοργάλι πέρα σ'αυτήν άντηχοήσε τ'ο μικρό παραπόνο τού άγέρα.

ΣΤΟ τζάκι άπόσπασε η φωτιά τή φλόγα ν' αναδίνει, σαν κάποιό σάμα άνθρωπινό δοσμένο απ' τήν Όδ'νη, που να σ'αισεί πιά δ'ε μπορεί κι' ού σ'ε φωνή να βγάλει γιατί είναι ο πόνος του βαθ'ος κι' ή θλίψη του μεγάλ'η.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ!

Πριν από πολλούς μήνες τώρα, η Άλίνα περιμένα με πόθο τ'α γενέθλιά της: δ'εν έχει, βλέπετε, η καιμένη θ'νομα να γιορτάση έτσι που τήν έδ'αλε ο νόνος της! Είναι λοιπόν άναγκασιμένη κάθε χρόνο μόνο μι'α φορά να γιορτάζ'η και να λογαριάζ'η από τ'ο άλλο π'ρω τής γιορτ'ής της τις ήμέρες που τής μένουν άκόμη ως τ' άλλα τής γενέθλια.

Όσο όμως κοντεύανε, τόσο και γρηγορότερα περνούσε ο καιρός ως που χωρίς να τ'ο καταλάβ'η καλά-καλά, ήρθε κι' η παραμονή, που, καθώς ξέρουμε, είναι καλύτερη κι' από τήν ίδια τήν ήμέρα τής γιορτ'ής, με τήν προσδοκία των δ'ωρων, τήν άμφιβολία εκείνη που τόσο ευχάριστη είναι.

Κι' όμως η Άλίνα δ'εν αισθάνεται καμιά χαρά: βέβαια, όλα θα γίνουν καλά κι' αξία: η κυρία Λένη πάει έξω ν' αγοράση τ'α υλικά για τ'ο γλυκό κι' η μαμά έτοιμάζεται για τ'α έμπορικά. Όσο για τή γιαγιά και τις θείες της, η Άλίνα έχει μάθει ότι μέρες τώρα ψωνίζουν, όλο ψωνίζουν για τήν αγαπημένη τούς μικρούλα.

Ναι, ό'λ' αυτά καλά... ο μπαμπάς μόνο π'ρω λείπει. Κι' είναι έπως δήποτε άρκετό αυτό ώστε να μ'ην άφ'ινη τή Άλίνα ελεύθερη να παραδοθ'η στη χαρά. Πόσο λυπημένη κι' άχαρη θ'α περάση άβριο ή γιορτ'ή της χωρίς τόν μπαμπά! Θα καθήσουν — όπως τ'όσον καιρό τώρα — μοναχές των στο τραπέζι, η μαμά κι' η Άλίνα, σιωπηλές, άμίλητες. Κι' η σκέψη των θα πετάη σ' εκείνον που λείπει μακριά. Κι' όταν η μαμά σηκώτ'η τ'ο ποτήρι και τ'ο τσιγερσίη με τ'ο δικό της, και τ'οδον και τ'ο χ'ρόνο, μά με τ'ο μπαμπά μαζί, τάχα η Άλίνα θα μπορέση να κρατήση τ'ο κλάμα:

Θυμάται πέρσω τι έκτακτα που γιόρτασε τ'α γενέθλιά της: όλα γελαστά, όλοι χαρούμενοι κι' ο μπαμπάς π'ο πάνω απ' όλους. Θυμάται πώς τ'ο άπόγεμα τής κατέθηκε στο κεφάλι έξαφνα η ιδέα να ρίξη επάνω της ένα σεντόνι και να μουντζουρωθ'η — είχε, βλέπετε, τήν άπρονοησία ο μπαμπάς να τής δώση τήν άδεια να κάν'η εκείνη τήν ήμέρα, β'τι ήθελε, άφ'ου είχε ένα χ'ρόνο από χ'τες μεγάλ'ωσει: —κι' έτσι ματσακαμένη, σωστή άραπίτσα, να πάη στη σάλα που η μαμά δεχότανε τις φίλες της για τή γιορτ'ή τής μοναχοκόρης της: θυμάται τ'α γέλια των κυριών, τήν ντροπή που αισθάνθηκε άμέσως τήν ώρα εκείνη. Θυμάται πώς όταν άργότερα η μαμά θέλησε να τήν μαλώση λίγο-λίγο, — όσο κι' η γιορτ'ή της να ήταν, πάντα τής άξιζε μι'α κα-

τσαδίτσα για τήν άνοησία της, — αυτή, με τ'ο δάχτυλο στο στόμα, σκυφτή, δ'εν μιλούσε καθόλου κι' ο μπαμπάς σκασμένος στα γέλια όλο και να τήν κοροϊδεύη. Άκούς εκεί να γίν'η άράπης, έξη χρονον δ'ε τ'οποιός! Και τότε θυμάται ότι έτήκωτε δειλά-δειλά τ'ο κεφάλι κι' είπα πώς δ'εν ήταν άκόμη έξη χρονον, γιατί είχε γεννηθ'η τ'ο θράδυ και τότε ήταν άκόμη άπόγεμα: ήταν λοιπόν άκόμη μικρή, σ'ε λίγες ώρες θα γινότανε φρόνιμη, πάντοτε φρόνιμη.

Στήν άπρόοπτη αυτήν ένσταση ούτε η μαμά μπορέσε να κρατήση τή σοβαρότ'η της κι' ο μπαμπάς άναγκάστηκε να καθήση σ'ε μι'α πολυθρόνα μ'ην πέση κάτω από τ'α πολλά γέλια.

Είχε πιά συγχωραθ'η: ήταν όμως δεμένη με τήν υπότ'αση να είναι πάντοτε φρόνιμη: ε, αυτό τ'ο πάντα δ'εν ξέρει η Άλίνα άν τ'ο κρατάη πιστά, ο μπαμπάς όμως πολύ σωστά θυμώταν αυτή τήν σκηνή και γελοόσε με τήν καρδιά του. Είχε δυό μήνες που όλο άραπίτσα τή φώναζε: κόντευε πιά να τής μείνη για πάντα αυτό τ'νομα και τ'ρόμαζε να τ'ο βγάλ'η από πάνω της... Φέτος όμως όλο άπόδοσι η Λινούλα μονάχη, η μαμά πάντοτε άρρωστη, κουρασμένη και, τ'ο χειρότερο, ο μπαμπάς μακριά από τούς αγαπημένους του. Κανείς δ'εν ξέρει πότε θάρ'η, θάρ'ηση έπως φαίνεται πολύ άκόμη. Η μαμά λέει πώς δ'εν έμαθε τίποτα. Προχ'τες όμως που ήρθε ένα γράμμα του, γιατί η μαμά να μ'ην τ'ο διαδάση όλο δυνατά στη Λινούλα, παρά τής έκρυψε ένα μεγάλο κομμάτι: μήπως τής έγγραφε ότι θα κάν'η μήνες νάρ'η κι' η μαμά τής τ'ο έκρυψε για να μ'ην τ'ο λυπήση περισσότερο; και γιατί τότε κάποιος χαμόγελο φάνηκε στα χαλ'η της μαμάς; και σήμερα πάλι πώς είναι τόσο ευθυμη κι' όλο να γελάη θέλει μαζί της: "Ίσως χάρεται που γιορτάζει η μοναχοκόρη της, που γίνετα επτά χ'ρόνων και θα τήν έχ'η μεθαύριο στή-ριγμα και παρηγοριά, όταν εκείνη γεράση κι' η Άλίνα γίνετα μεγάλη κοπέλα. Ποιός ξέρει...

Με τ'α συγυρίσματα τής σάλας, — η μαμά θέλει και καλά και σώνει να δεχτ'η άβριο κι' άς λείπει ο μπαμπάς — και τή φαταρία των γλυκών, περνάει γρήγορα κι' η παραμονή. Νά, βράδιασε κιόλας, άνάδουν τ'α φώτα. Όπου κι' άν είναι θάρ'χισουν νάρ'χωνται τ'α δ'ωρα από τή γιαγιά, τούς θείους. Και τής μαμάς τ'ο δ'ωρο, καθώς λέει, δ'εν τής τ'ο έφεραν άκόμη, μά δ'εν θ' άργήση και πολύ. Τής έχει κι' άλλα πάρει, μά ένα είναι τ'ο μεγάλο, τ'ο έκτακτο, τ'ο θαυμάσιο. Είναι βέβαιη πώς θα τήν ευχαριστήση πολύ, πώς

θα τραλαθ'η από τή χαρά της η Άλίνα. Η περιέργεια τής Άλίνας κεντιέται και προσπαθεί τώρα με διάφορες ερωτήσεις να τ'ο μαντέψ'η:

—Πώς είναι, μεγάλο ή μικρό;

—Ού, πολύ μεγάλο!

—Πόσο πάνω-κάτω;

—Πού!... ούτε να τ'ο σηκώσης δ'εν μπορείς. Έκείνο να σ'ε σηκώση, μάλιστα!

—Παράξενο! Τι πράγμα είναι αυτό τόσο μεγάλο;

Και ξαναρωτάει:

—Είναι χοντρώ, λεπτό;

—Δεπτό και πανύψηλο, δυό φορές μεγαλύτερο από τ'ο μπόι σου!

—Μπά... μά μου φαίνεται πώς κι' ο μπαμπάς να ήταν έδω, δ'εν θα μπορούσε να καταλάβ'η τί είδους δ'ωρο είναι αυτό!

Στ'α λόγια αυτά η μαμά ξεσπάει σ'ε γέλια τόσο δυνατά, που η Άλίνα άναγκάζεται να σιωπήση τ'ο μυαλό της όμως δουλεύει, άν κι' άνώφελα, να μαντέψ'η τ'ο παράξενο αυτό δ'ωρο, που άντι να τ'ο σηκώη αυτή, θα τήν σηκώη αυτό!

Νάνα καμιά κούκλα-γίγας; αλλά τότε πώς θα μπορ'η να παίζ'η μαζί της, άφ'ου ούτε να τήν κουνήση δ'εν θα μπορ'η;... Περιέργο.

Τής έχει τόσο πολύ τραβήξει τήν προσοχή αυτό τ'ο ζήτημα, ώστε με λίγη χαρά, σχεδόν άδιάφορα, ξετυλίγει τ'α δ'ωρα που όλοένα της στέλνουν, η γιαγιά, ο παπούς, — ένα ρολογάκι τού χεριού χαριτωμένο — οί θεοί κι' οί θεές — περιμένει, ώρα τήν ώρα, έκείνο τ'ο μεγάλο δ'ωρο, τ'ο έκτακτο, τ'ο άφάνταστο!

Και να, πλησιάζει η ώρα, κοντεύουν ένένα να χτυπήσουν: η μαμά με καρφωμένα τ'α μάτια πάνω στο ρολόι, δείχνεται π'ο άνοητόμνη κι' από τή Άλίνα κάθε στιγμή σηκώνεται και πάει στο παράθυρο να ιδ'η κάτω.

Έξαφνα τ'ο κουδούνι χτυπάει δυνατά: η μαμά πετιέται όρθ'η και παίρνει και κλείνει τή Άλίνα στην κάμαρά της: γιατί τέτοια συμφωνία έχ'αυν: θα τήν φέρ'η έπειτα άφ'ου τοποθετήση τ'ο δ'ωρο πάνω στον καναπέ: έπειτα τρέχει στη σάλα. Από τήν κάμαρά της μέσα, η Λινούλα, με τήν περιέργεια ξαναμμένη σ'ε σημείο άφάνταστο, άκούει όμιλλες σιγανές, ψιθυρίσματα, έλαφροπατήματα, πνιγμένα γέλια: τ'ο μυστήριο αυξάνει όλοένα... (Έπεται τ'ο τέλος)

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΡΥΒΙΟΥ

ΚΙΟΝΙΑ

Ατ' τυραννού το θαλο πέφ-συν χιότια, που βαμτακίου τουλουπτε, λες και μιάζουσι κι θραύοντας άνθρηγία σέντονια, τη γη, τα δέντρα, α βουνα σκιπ ζούν.

Τά κάστρα, τὰ καλύβια όμοια κάουον: χυιά, πελεκητά, μαμασάφάνα, που γύρω μια περίσσια λάμψη βγάουον, σαν μυθικά παλάτια μαγεμένα.

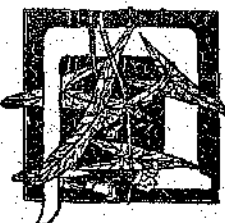
Ίσότη που την θρόνιασε τὸ χιόνι, βασίλισσα με ζηλευένα κάλλη, κρατεί πρός όρα; ήλιος, τήνε λυώνει και καθε τι σαν κρότα μένει κάλλι.

CHRF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΡΕΤΥ ΗΚΑ σήμερα, χωρίς να θέλω, σε μιά οι κο γε νεια κή σκηνή. Η Φούλα, ένα κορίτσι δεκάξη χρονών, — έπρό-

κειτό να πάη με τη μητέρα της σ' ένα τσάι «κάπως επίσημο» κι επέμενε να δανεισθῆ τὸ φόρεμα της Τίνας, της εαδέλφης της, γιατί τὸ δικό της, τὸ περσινό, δὲν πρόφτασε νὰ της τὸ διορθώσῃ ἡ ράπτρια κι' ἦταν «κάπως ντεμοντέ».

—Εἶναι πέρα πολύ καλό, της ἔλεγε ἡ μητέρα της ἡ μόδα του δὲν πέρισε καθόλου.

—Πέρασε πρό πέντε κίλων! της ἀπαντοῦσε ἡ Φούλα. Ἐγὼ δὲν πᾶω στὸν κόσμο με τέτοιο παλιοφούστανο.

—Παλιοφούστανο; Ἐφριπτε ἡ μητέρα. Ἐτσι λὲς ἐσὺ ἕνα φουλάρι τόσο ἀκριθό, που τὸ ἔκανες πέρου τὴν ἀνοιξή και δὲν τὸ ἔβαλες οὔτε πέντε φορές;

—Και καμμιά νὰ μὴν τὸ ἔβαζα, τὸ ἴδιο θάταν! ἀπαντοῦσε πεισματάρικα ἡ Φούλα. Περσινὸ φουστάνι, παλιοφούστανο!

—Κι' εἶναι καλύτερα νὰ πᾶς στὸ τσάι με ξένο;

—Τότε προτιμῶ νὰ μὴν πᾶω καθόλου!

—Κι' ἐγὼ! Σὰ παρακαλῶ νὰ καθήσῃς ἐδῶ με τὸν πατέρα σου, και πᾶω ἐγὼ με τὸν Ἄνδρα.

Ὅταν ἐπιμένουν μητέρα και κόρη, συνήθως ὑποχωρεῖ ἡ δεύτερη. Που θὰ πῆ πὼς ἡ Φούλα κατὰ δάθος, εἶναι καλὸ κορίτσι. Ἐτσι λοιπὸν και τῶρα ὑποχώρησε. Κι' ἀφοῦ εἶπε, εἶπε, εἶπε, στὸ τέλος κλειστήκε στὴν κάμαρά της και νύθηκε με... τὰ περσινά.

Ὅταν βγήκε στὴ σάλα, ἔτοιμη πια γιὰ τὸ τσάι, τὴν εἶδα κι' ἀπόρησα πολύ. Ἀπὸ τὸ φουστάνι δὲν ἤθελε

νὰ φορέσῃ; που ἦταν τόσο φρέσκο, τόσο πλούσιο, τόσο κομψό, τόσο φιγουράτο και τὴν ἔκανε τόσο ὀμορφή;

Μὰ ἔταν της τὸ εἶπα, ἡ Φούλα χαμογέλασε σχεδὸν περιφρονητικά.

—Δὲν ξέρετε σεῖς ἀπὸ μόδες μου εἶπε. Ἄν ξέρατε, θὰ βρισκατε πὼς τὸ φουστάνι μου δὲν εἶναι καθόλου ὀμορφο, γιατί δὲν εἶναι της μόδας.

—Μπορεῖ, της ἀποκρίθηκα, και σ' αὐτὸ δὲν ἐπιμένω. Που ξέρω ἐγὼ, ἀλήθεια, ἂν τὰ μαγικά τὰ κόδουον φέτος μισὸ πόντο στενότερο, ἢ ἂν βάζουσι και μιά ὄχιὰ πλισσέ τσι μπά-αντες», ὅπως ἔλεγε προχθὲς μιά Ἀξιώτισσα καμαριέρα. Ἐέρω ὁμως—κι' αὐτὸ τὸ ξέρω πολὺ καλά, — πὼς τὸ φουστάνι σου εἶναι ὀμορφο και σοῦ πηγαίνει ὀμορφα. Γιάτι αὐτὸ τὸ βλέπω!

—Ἄχ, θέ μου! ἔκαμε ἡ Φούλα! ἐνῶ ἔβαζε με φούρια τὰ γάντια της. Ἐγὼ τῶρα νὰ ντρέπουμε και σεῖς νὰ μοῦ λέτε... λόγια! Μὰ πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ὀμορφο, πρᾶγμα που δὲν εἶναι πιά της μόδας;

—Σοβαρὰ τὸ λὲς αὐτὸ, Φούλα;

—Μὰ σοβαρότατα! Με βλέπετε καθόλου νὰ γελοῖ;

—Ὅσα δὲν μπορεῖ ἕνα φουστάνι περασμένης μόδας νὰ εἶναι ὀμορφο κι' ἐν' ἄλλο, μοντέρνο, νὰ εἶναι ἀσχημο;

—Ποτὲ! ποτὲ!

—Κι' ὁμως ἐγὼ βλέπω κάποτε φουστάνια της τελευταίας μόδας, που εἶναι της τελευταίας ἀσχημιάς!

—Και που ξέρετε πὼς εἶναι της μόδας, ἀφοῦ δὲν ξέρετε ἀπὸ μόδες;

—Μὰ ρωτῶ: «Γιάτι εἶσαι ἀγαρμπος ὁ γιανκᾶς; γιατί εἶσαι γελοῖο τὸ μανίκι;» Και μοῦ ἀπαντοῦν: «Ἄ, εἶσαι τὰ κάνουν τῶρα. Εἶναι της μόδας».

—Τότε κάνετε λάθος. Δὲν ὑπάρχει ἀσχημο πρᾶγμα της μόδας!

Γεννήθηκε λοιπὸν ἕνα ζητηματάκι, που δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ τὸ λύσουμε, γιατί στὸ ἀναμεταξὺ ἐτοιμάσθηκε κι' ἡ μητέρα της Φούλας κι' ἔπρεπε νὰ φύγουσι γιὰ τὸ τσάι. Ἐγὼ ἔμεινα με τὸν πατέρα της, — ἕνα σοφὸ ἄνθρωπο, — που εἶχε ἀκούσει τὴ συζήτησή μας χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος διόλου. Ἄλλ' ἅμα ἔφυγαν αἱ κυρίες, μοῦ εἶπε:

—Τί χάνεις τὰ λόγια σου; Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς μὸ δα και γοῦ-στο ἔχουν καταστήσει συνώνυμα;

Τὸ πιδ ἀσχημο φουστάνι, τὸ πιδ γελοιο ἐπαναφόρι, καπάλλο ἡ παπούτσι, μᾶς φαίνεται ἀμέσως ὀρειότατο, μόλις μᾶς πούν πὼς εἶσαι τὸ κάνουν στὸ Παρίσι και τὸ ἴδουσι σὲ κανένα φηγουρίνι, ζωγραφιστὸ ἢ ζω-τανό... Μόδα θὰ πῆ συνηθεῖα. Ὅλες αἱ μόδες, ἐκτὸς ἀπὸ λιγιστὲς ἐξαιρέσεις, καλαισθητικὸς εἶναι γελοίες, ἐ-ζωφρωνικές ἢ ἀπλῶς ἀνόητες. Ἡ συ-

νήθεια ὁμως μᾶς κάνει νὰ τις βλέπου-με θαυμάσιες. Ἀπεναντίας, τὸ πιδ ὀμορφο, τὸ πιδ ταιριαστό, τὸ πιδ καλαισθητο πρᾶγμα, ἔταν δὲν εἶναι της μόδας, μᾶς κάνει γελοῖο ἐντόπιωση ἔ-ταν τὸ βλέπουμε στὸν ἄλλο και ντρέ-πόμαστε νὰ τὸ βάλουμε μεῖς: Δὲν ἀ-κουσες τί σοῦ εἶπε ἡ κόρη μου;

«Ντρέπουμε!» Μὴ δοκιμάσης λοιπὸν νὰ τὴ μεταπεισῆς, γιατί εἶναι ἀδύνατο.

—Νὰ τὴν κάμω, εἶπα τότε ἐγὼ, νὰ φορῆ περσινὰ φουστάνια χωρὶς νὰ... ντρέπεται; ὄχι βέβαια. Θὰ μπορούσα ὁμως νὰ τὴν πείσω πὼς κι' αὐτὰ κά-ποτε εἶναι ὀρατα.

—Και τί ὀφείλει; ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Ἡ νομίσεις πὼς δὲν τὸ ξέ-ρει, δὲν τὸ βλέπει κι' αὐτῆ; Πόσες φορές τὴν ἄκουσα νὰ λέη γιὰ ἕνα πρᾶγμα: «Τὶ ὀμορφο που ἦταν τὸ καῖμενο!... Τί κρῆμα νὰ μὴν εἶναι πιά της μόδας!» Ἀκούς; Τὶ ὀμορφο π ο ὄ ἢ τ α ν... Δὲν εἶναι πιά, γιατί δὲν εἶ-ναι της μόδας.

—Αὐτὸ ὁμως δὲν εἶναι σωστὴ ἀ-νοησία;

—Ποιὸς λέει ὄχι; Μὴν ξεχνᾶς ὁμως πὼς ὁ κόσμος μέσα στὴν ἀνοη-σία ζῆ. Αἰγὸι ἄνθρωποι, ἐξαιρετικοί, κατορθώνουσι νὰ ξεβγαίνουσι. Και γι' αὐτὸ μόνο ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι, ἄν-τρες ἢ γυναίκες, δὲν δουλεύουσι στὴ μόδα.

Ἐτσι λύθηκα τὸ ζητηματάκι.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Και δυνατότερα:

—Ἐμπρός, κορίτσια! Μπῆτε στις καμπίνες νὰ βοηθήσετε αὐτὲς τις ἀμά-θητες!

Τρεῖς ἀπὸ τις ἀναρίθμητες ἐκείνες ἐργάτριες τοῦ ἀνθρακωρυχείου, — τις καθαρίστρες ὅπως τις λένε, που ἡ δουλειά τους εἶναι νὰ καθαρί-ζουσι τὸ κάρβουνο ἀπὸ τις πέτρες που ἔχει μέσα, — μπῆκαν στις καμπίνες με τις πιδ καθαρές φορεσιές τους (δη-λαδὴ τὴ συνηθισμένη στολή τῶν ἐρ-γατριῶν φοροῦσαν, ἀλλὰ ὄχι μουν-τζουρωμένην ἀπὸ κάρβουνο).

Ἡ χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους, γιατί πρωχοκόριτσα αὐτὰ τοῦ λαοῦ, σπανίως ἔδελαν ἀπὸ κοντὰ κυρίες και κορίτσια τοῦ κό-σμου, που ντόνονται ἀλλοιώτικα, και μιλοῦν ἀλλοιώτικα και κτειλζονται ἀλλοιώτικα κι' ἔχουσι ἀπάνω τους τό-σα ὀμορφα πρᾶγματα...

Ἡ Δέα, ἡ μικρὴ που γυάλιζε πρω-τότερα τὸ πιάσιμο της σκάλας, μπῆκε στὴν καμπίνα της Ἐλισσάβετ.

—Δὲν σοῦ τῶλεγα, Μαρία, εἶπε ἡ Ἐλισσάβετ στὴν ἀδελφῆ της ἀγγλι-κᾶ αὐτὲς μᾶς περιφρονοῦν ἐμᾶς τις πλούτιες ἀκουσες πὼς μοῦ μίλητε;

—Σοῦ μίλησε πολὺ καλά! ἀποκρί-θηκε ἡ Μαρία. Και στὸν πληθύντικὸ καλύτερα. Τί, ἤθελες και σὲ τρίτο πρό-σωπο; νὰ σοῦ πῆ: «ἡ κυρία νὰ γυρί-σῃ;»... Μὰ δὲν ξέρει τὸ κακόμοιρο!

—Ὅτιςσο τὸ πανταλόνι μου εἶναι πολὺ μακρὺ, εἶπε, γαλλικὰ τῶρα, ἡ Ἐλισσάβετ.

—Μὴν κουνήθητε! Ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ σηκώσω ὅσο πρέπει.

Κι' ἡ Δέα, ἀφοῦ σήκωσε τὸ πανταλόνι ὅσο ἔπρεπε, τοῦ ἔκαμε στὴ μέση δύο-τρία στρι-ψίματα.

—Μὰ θὰ σταθῆ ἔτσι; ρώτησε ἡ Ἐλισσάβετ.

—Πιδ καλά ἀπ' ὅσο στέκου-ται οἱ καλτισοδέτες σᾶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ γόνατό σας!

—Μὰ εἶναι ἀθάδης! μουρ-μούρισε ἡ Ἐλισσάβετ ἀγγλικά.

—Νὰ ἔλεπες τὴ μπλούζα μου! φώναζε ἡ Μαρία στὴ Ζερμαῖν ἀπὸ τὸν ξυλότοιχο: τρεῖς σὺν και μὲνα χωρᾶνε μέσα!

—Κι' ὁμως εἶναι ἐνὸς μικροῦ ἐργάτη, μαθητευόμενου, ἀπο-κρίθηκε ἡ καθαρίστρα. Τὴν πλύνουμε και τὴ σιδερώταμε χτες γιὰ σᾶς.

—Ἀκούς, Μαρία; τὰ κομπορία ἐνὸς ἐργάτη φορεῖς! εἶπε ἡ Ἐλισσάβετ.

—Αὐτὸ με διατρεδιάζει πολὺ.

—Ἐτοιμες; ρώτησε ὁ κ. Μπεκκάρ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν καμπίνα του.

—Ἀκόμη μιά καρφίτσα! εἶπε ἡ Ζερμαῖν ἐνῶ τὸ κορίτσι της ἔβαζε τὴν κουκούλα. Ἄ, τὸ καπέλλο μου! και τὸ μπαστού-νι μου!

—Εἶναι λιστός, εἶπε ἡ καθα-ρίστρα. Δὲν σᾶς λείπει τῶρα παρὰ ἡ λάμπα κι' εἰσαστε ἔτοιμες νὰ καταβῆτε.

—Ἐμπρός γιὰ τὸ λυχνοστάσι! φώ-ναζε ὁ κ. Μπεκκάρ.

Ἡ Διονύσια βρισκόταν κηόλα ἐκεῖ ἀπέξω.

Δὲν εἶχε κάμει καμμιά φαταρία. Δὲν εἶχε ζητήθει τίποτα. Μόνη της φόρεσε τὴ φανελά με τᾶξτρα και μάθρα καρρεθῆκια, μόνη της εἶχε πε-ράσει τὸ πλατὸ μπλε πανταλόνι, που τὸ ἔδεσε στὴ μέση της με τὴν πέτσινη ζώνη. Κι' ἐπειδὴ ἡ ζώνη αὐτῆ, μ' ὄ-λες τις τρύπες που εἶχε, της ἐρχόταν πάλι πλατεῖα, με τὸ σουγιαδάκι της ἔκαμε ἀκόμη μιά τραπίτσα και σφι-χθηκε. Μόνη της ἐπίσης ἔδεσε τὴν

κουκούλα της κι' ἐφόρεσε ἀπὸ πάνω τὸ σκληρὸ πέτσινο καπέλλο

Ἀπὸ τις καμπίνες εἶχαν βγῆ ὄλοι και κοιταζόνταν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦταν ἀπαθείς. Ὁ κ. Μπεκκάρ, συνειθισμένος νὰ νδεθακα-τεβαῖνη, δὲν ἔδειχνε τὴν ἐλαχίστη συγκίνηση. Ὁ Μωρίς φαίνόταν ὅσο κι' ὁ πατέρας του ἀσυγκίνητος. Ἐπί-σης κι' ὁ παιδρότατος και νεανικό-τατος κ. Μπερτραί.

Ἐπειδὴ ἡ Ζερμαῖν ἦταν ἡ παιδρότερη ἀπ' ὄλες. Δὲν τὴν ἐνοιαζε καθόλου γιὰ τὸν κίνδυνο. Εἶχε μιά ἀψηφησιὰ που ἐμοιαζε πολὺ με γενναιότητα.

Κοιταζόνταν ἔτσι ὄλοι και γελοῦ-

«Ρίχουσι ἀπάνω τις χοντρές καρφίτες.»

σαν ὁ ἕνας με τὸν ἄλλο. Μόνο ἡ Διο-νύσια ἔγεινε ἄξαφνα σοβαρὴ και σκε-πτικῆ.

Ἡ στιγμὴ αὐτῆ, χωρὶς νὰ ξέρῃ καλά-καλά γιατί, της φαίνόταν ἐπι-σημῆ. Ὁξ ἔδλεπε ἐκεῖνα που τὴς εἶχε παραστήσει τόσες φορές ὁ πατέρας της. Και θυμόταν τῶρα κάποια λόγια του μελαγχολικά και προπάντων κά-ποιους στεναγμούς του.

Γιάτι νὰ ζητήσῃ νὰ ἔλθῃ;

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας της εἶπε: «—Εὐτυχισμένες εἰ γυναίκες που δὲν θὰ γνωρίσουσι ποτὲ τὸ βάθος τοῦ ἀνθρακωρυχείου!»

Ἄλλὰ τῶρα ἦλθε, τελείωσε. Δὲν μπορούσε πιά νὰ γυρίσῃ πίσω.

Ἐπειτα, δὲν τὸ μετάνοιωσε σὺν τὴν Ἐλισσάβετ.

Ἀδελφῆ ἤθελε νὰ ἰδῆ.

Και θὰ ἔδλεπε.

Ἐμπρός! καθένας τὴ λυ-χνία που! εἶπε πάλι ὁ κ. Μπεκ-κάρ.

Μὰ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ λυχνία; ρώτησε ὁ κ. Μπερ-τραί.

—Βεβαίωτατα!

Μὰ θὰ ἐκτεθεῖμε στὸν κίν-δυνο, ἀπὸ τὸν ὅποιον μᾶς ἐξα-σφαλίζουν;

—Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Ἐπιθέτω ὁμως ὅτι ἂν δὲν ἰδῆτε και τὰ επικινδύνα μέρη τοῦ ἀν-θρακωρυχείου, τὰ μέρη ὅπου βγαίνει τὸ ἀέριο που λέγεται γριζό, δὲν θὰ τὰ ἰδῆτε ὄλα.

—Ἄ, ἐγὼ θέλω νὰ πάμε παντοῦ! εἶπε ἀμέσως ἡ Ζερ-μαῖν.

—Κι' ἐγὼ, ἐπρόσθεσε δειλὰ ἡ Μαρία.

—Εἶναι τὰ πιδ περίεργα μέρη, εἶπε ἡ Διονύσια που θο-μήθηκε πὼς ἰσα-ἰσα ὁ πατέρας της σ' ἕνα τέτοιο περίεργο μέ-ρος ἐργαζόταν.

—Οἱ μεγάλοι ξέρουσι καλύτερ' ἀπὸ μᾶς που πρέπει νὰ πάμε! της ἀποκρί-θηκε ἀπότομα ἡ Ἐλισσάβετ.

—Ἄρπα τὴ! συλλογίσθηκε ὁ Μω-ρίς.

Μπῆκαν στὸ λυχνοστάσι, ὅπου ἦταν ἀραδιασμένες κάτι περίεργες λάμπες, μακρούς και στρογγυλές. Γιὰ νὰ τις προσέχουσι, νὰ τις τακτοποιήσουσι, νὰ τις καθαρίζουσι, εἶχαν μερικὰ κορίτσια. Κι' ἡ Διονύσια γνώρισε ἐν ἀπ' αὐτά. (*)

Ὁ κ. Μπεκκάρ τὸ ρώτησε.

—Μὰ σὺ δὲν ἦσουν πρώτα καθα-ρίστρα;

(*) Ἐκεῖται συνέχεια

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

θη διά τὸ 1932, ἀλλὰ ἐὰν τις νέον πῦρ
πρᾶξι τίθῃ νὰ μεταχειρῆσθαι τὴν **Πο-
λυμένην Δ. Μ.** (χαίρω πολὺ ἀλλὰ
γιὰ νὰ σοῦ ἔρχηται φρενὸς, πρέπει νὰ
στειλῆς 3 δρ.) **Ἑλληνοπαίδα** (αὐτὸ
σοῦ ἐ ἔχουν καὶ ἄ εὐχαριστῶ γιὰ
ἕσα μοῦ γράφαις) **Δημ. Δαγόν** (νὰ
στειλῆς ἄλλα ψευδ., γὰρ αὐτὸ πῦρ
ἔχεις, τῷδε ἄλλος) **Ἐβξείων Πόν-
τον, Φιλελευθέρων Θεσσα, Ἀερο-
πόρον, Πυροβολικῆ, Κατεργαῖον**
κτλ. κτλ.
**Ἀετόπουλο, Φιδέν, Ἀσσαρά, Ἐλ-
ληνικὸν Ὀθρανόν, Σαφίρια Φέλλα,
Πεταχὸ Ναντάκι, Ραδύμανδρον, Φω-
σεῖρα, Σερβίανον, Φιλέρημον, Πον-
τικῆκι, Ἰανόν, Ἐστειλα.**
**Εἰς δ' ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα ματὰ
τὴν 22αν Ἰανουαρίου, θάπαντήσω
εἰς τὸ προσεχές.**

ΟΙ ΑΔΙΑΣΧΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστελλόντες καὶ δραχ. 1,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς.
Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 1930ν Διαγωνι-
σμοῦ Ἀδσοῶν. Αἱ λύσεις δευτῆς μέχρι
τῆς 29 Μαγρίου ἀλλὰ καὶ πέραν
τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ἄσων δὲν
δὲ ἔχουν ἐπίσημὴ δημοσιεύσιν, ὅπως καὶ
τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

113. Δεξιόγραφος.

Σύμφωνο καὶ φωνῆς ἐνάθω
Με σὺνθεσμο αἰτιολογικῷ
Καὶ μ' ἓνα ἐπιρρημα κοινῷ
Καὶ ποταμὸ σοῦ φαεινῶν
Μεγάλο ἀμερικανικῷ.

*Ἐστὴν ὑπὸ τ. Ἐλευθερωτοῦ τ. Πατριδ.

114. Συλλαβογράμμος.

Τρία σύμφωνα σοῦ βάζω
Καὶ γλυκὸ ζουμί σοῦ βγάξω.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροῦ Γάτου

115. Τονόγραφος.

Τόνωμα μικροῦλας νήσου
Ἄν τὸ ἀποικιστικῶς
Καὶ ἄλλως τὸ τολῆς,
Θὰ κινή τὴ μηχανή σου.
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Στρατιώτου

116. Δημιῶδες Ἀνύγμα.

Τρεῖς τὴν πιάνον σὰ γενεῶ,
Ἄλλὰ πρῶτα πῖνει.
Μαῖρα κἀνεῖ τὰ παιδιὰ.
Παῖσι τῆς τάφιναι.
*Ἐστὴν ὑπὸ Ἀμαλίου Ἀδ. Τσιμικῆ

117. Ἀγνυγα.

Εἰς τὴν κάθητο γραμμῇ
Βλέε ἀρχαῖο πειρητή.
Γράφε σὴν δρ. ζωντία
Ἄνα ἄρος σὴν Γαλλία.
Πόλη, τέλος, σὴν κρη-
πὺν τὴν ξέρουν 3λ' οἱ
[εἰδῶι.]
*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόρματος

118. Ἐπιγραφή.

Ν Α Φ Υ
Ο Α Τ Δ
Υ Ο Β Ρ
Ν Χ Ο Η
Ο Σ Π Μ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατεργαροῦλας

119. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1 = Θεός.
2 1 5 2 3 4 = Ὄρα τοῦ ἡμερο-
3 2 4 = Θεά. (νυκτίου.
4 5 6 1 = Θεός.
5 4 8 6 1 = Βασιλοπαῖς.
6 1 6 1 = Θεά.
1 2 3 3 4 6 = Πόλις.

*Ἐστὴν ὑπὸ τ. Γοργόφ. Ἐλευθερωτοῦ
120. Ποικίλη Ἀκουστικῆ.

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κα-
ταθι ὑπνομένων λέξεων, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ ὅτις καθέξῃς, ἀποτελοῦν διὰση-
μον Ρωμικῶν:
1, Μάντις. 2, Βρασιλεύς τῆς Περ-
σίας. 3, Χώρα τῆς Π. Ἑλλάδος. 4,
Ἀρχαῖος γλῶσσος. 5, Σπᾶνιον ἄν-
θος. 6, Ἀρχαία βραβίσιον. 7, Γίγας,
8, Νηρηΐς. 9, Σατυρικὸς ποιητής.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παιρακῆς Ἀδρας
121. Φω ηεντόλιπον.

κικς - πικς - γγντ - τικς - κικν

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρένου

122. Γεῖφος.

τικς Π τικς πᾶ! πᾶ! πᾶ!
τικς τικς

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πέγκροφ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

123-125. Cinéma-Rébus.

Νὰ μεταφρασοῦν γαλλικὰ αἱ κα-
τωτέρω λέξεις καὶ νὰ προφερθοῦν
γάρρα, ὥστε νὰ κηουσοῦν τρία ψευδῶ-
νημα συνδρομητῶν τῆς «Διαπλά-
σεως»:

1. Ἀκρωτήριον, γᾶμοι.
2. Τραλλός, περίπτωσις, φυλή.
3. Τραλλός, γᾶμος, ὄστουν.

*Ἐστὴν ὑπὸ Πολ. Μαργαντιοῦ

126. Chanade.

Souvent près de mon deuzième
On prend mon premier,
En revenant de mon entier.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδρας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πη. Ἀσπ. τῶν φυλ. 39 καὶ 40.

579. Σήμαμος (αἶ, Σάμος) -
580. Λαδοῦγα (λα-δὸ-γο). - 581.
Πόντις; Ποντέ.

582. Α ΚΛΙΝΟΣ (νοῖα
Ε ΠΙ Ἄνο; Γαλλία,
ΚΟΙΟΣ ἄνο; Γαλλία,
ΠΑΝΑΙΘΝ κόρος, λουφός.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ἱεῖς, ναός, ὁ
ΠΟΛΕΓΑΝΑΡΟΣ φικ, σφαιρίος).

581 588 Διὰ τοῦ ΔΡ: διὰ τῆς,
ἡμάρι, Κόδρο. Ἄνδρος, δρας. -
583. ΡΗΓΑΣ (Ρεβέκα, ΔΗμοσθέν-
νης, αἰ' ὠ. Ἀργεῖος, κη' ὠΣ)
- 590 592. 1. Ὁ Πύργος. 2. Ὁ
Ἰπποκράτης (ἔπει κραεεῖς). 3.
Ὁ μῦθος (Ὁμηρος). - 593. Τὸ
μικρὸν ἐν καιρῷ μέγα ἐστὶ. - 594.
Οἱ μῦς εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς, (Ἦμισυ
σὸν ἐπὶ βλαβ εἰς.) - 595. Λα πα-

trie en danger. - 596. Liver-
pool (l' hiver, route)

597. Ἀνόψη (ἰνῶ, φῖ) - 598.
Ἔμος Ἐ μῆ; - 599. Ὅρις - ὁ
φικς. - 600. Ἐαρ Ρεα.

601. ΠΑΥΛΟΣ 602. Ἀύγρος
ΚΑΣΤΩΡ τοῖς ποσὶ μου ὁ
ΑΤΡΕΥΣ νόμος σου. (Ἡ
ΟΙΔΕΥΣ ἀνάγνωσις καὶ
ΣΠΑΡΤΗ τὰ στιχοῦς, ἐκ
δαξιδῶν καὶ ἄ-
ριστοῦδων ἐναλλάξ). - 603. Ψωμί.
(κω' ΨΩ. ΜΗ πωσ.) - 604. ΔΑ-
ΡΩΝ, ΚΡΗΤΗ, ΜΗΝΑΣ (ΑΚΜῆ,
ἈΡΗΣ, ΡΗΝος, ὨΤΑκουστικῆς,
ΝΗΣος.) - 605. Καὶ παρὰ μου
χάρις ἐστί - 606. Ὁ Πάρις ἦρ-
πασ τὴν Ἑλένην (ὁ παρ εἰς ἰρ-
πασ τὴν-ε λ ἐν ἰν.)

607. B S S 608 L' ceil
Y Y I du maitre en-
PAROS graiss le che-
A I O val
P E N

**ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ὑπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐ. ἡ.
ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 6,30 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7,20 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1891 - 1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος, τόμος
δοσάκος δρ. 20 καὶ ραμμένος δρ.
22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐξίστου
τόμου προσθετέα εἰς τὸς ἄνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ
50 ὁδωραφικῶς καὶ δρ. 1 50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
3. - εἰς ἄγραφος εἰς ραμμένος.

ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῆ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΤΙΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Αἱ ἐντός παρενθέσεως τιμὰι εἰναι
τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ.
Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ παραγγέ-
λωντες πρέπει νὰ στέλλουν τὰ δι-
πλάσια ταχυδρομικὰ (ἀντὶ 1 δρ. 2
δρ. ἀντὶ 50 λεπτ. 1 δρ. κτλ.)
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ
60 εἰκόνες) δρ. 9. - (1.-)
**Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο-
ρᾶς** δρ. 2. - (0.30)
Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου (μὲ
20 εἰκόνες) δρ. 7. - (0.50).
Ἡ Μύσση τῶν Παίδων (ποι-
ήματα) δραχ. 4. - (0.30).
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆ-
δια) ἑκάστον δρ. 1. - (0.10)
Πρὸς ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰ-
κόνες) δρ. 7. - (0.50).
Ὁ Πυροσκόπος (μὲ 24 εἰ-
κόνες) δρ. 7. - (0.50).
Ἰπποκράτης (μὲ 24 εἰκόν-
ες) δρ. 7. - (0.50).
Ὁ Φῶτης. Ἐπιμύτρον διη-
γημα δρ. 2. - (0.30).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑσος 10 τὸ πῶλὸν λέξαις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρας). Πᾶ-
σαν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἢ λέξαις, μὲ κα-
χῆα δὲ στοιχεῖα λέξαις 40 καὶ μετὰ τὰς
λέξ. 50. Ὁ χωριστὸς στιχος δ. 50.

(ΚΒ -)
ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ
ΑΚΥΡΠΙΑΚΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΛΕΟΝΤΟΚ. ΚΥΡΠΙΟΠΟΥΛΟ
ΠΑΝΔΑΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
Ἰποψήφιοι Δημοψηφίσματος
1921.

(ΚΒ - 7)
Β Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν.
Προθεσμία σοσῶντα ἡμεροῦν.
Καλλιτέρα βραβευθῆσονται Διοί.
Σύλλογον Ἐλευθερία Ρ. Β. Α. Δευ-
κωσῶν (Κόπι. οῦ).

(ΚΒ - 18)
**Μαργαρίτα Γεωργιάδου, Βα-
σιλική, Ἐτελορη, Τριαντά-
φυλλένια, Αἰμιλία Δημοπούλου,
Ἀρσένιαχη, Νίκο Τζουμα, Ἰοῦ-
νια Βάγνα, Ἀγριολοῦλοδο, Νε-
φέλη, Εὐτυχισμένο τὸ 1922. Ἀν-
ταλλάσσομα Μ. Μ; - Τραγουδι
τῆς Ἐνώσεως.**

(ΚΒ - 78)
Εισαχόμενος εἰς τὴν Διαπλάσιν
Εχαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. -
Κρητικὸ Προσκόπιον.

(ΚΒ - 80)
Εισαχόμενος πρώτη φορὰ εἰς
τὸν Διαπλάσιοισμον χαίρε
τῶ ἐταξάπαντας. - Πτεργίζουσα
Νίμη

(ΚΒ - 81)
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΚΟΣΜΟΥ»
ΠΥΡΓΟΣ

Προκηρῶσαι διαγωνισμὸν διη-
γηματος. Θέμα ὀμοιοτήπειε.
**Βραβεῖα Α'. Πιρροπούλης. Β'.
Τρεῖα Παϊδικὰ Πνεῦματα. Προ-
θεσμία διμήνας. Κριτῆς ὁ κ. Μ.
Στασινοπούλος. Γεωργίου Ζώραν,
Πύργος.**

(ΚΒ - 82)
Πρώτη φορὰ εἰσαχόμενος εἰς
τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως
χαίρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. -
Ξανθὸ Πουγκόπουλο

(ΚΒ - 83)
**ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟ-
ΔΕΥΚΟΣ**
**Ἀνεξάρτητος Ἰποψήφιος Δημο-
ψηφίσματος 1921.**

ΚΒ - 84)
Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ
ὅλους καὶ ὅλας μέσον Διαπλά-
σεως. - Ἀμυδρὰ Λαμπρῆς.

(ΚΒ - 85)
Παράγραμα: ΚΒ' - 56 ἢ διεύθυν-
σις εἰναι Θ. Πουλάπουλον,
διὰ ΣΚ Ἀναρρούσιον. - **Ζαφειρο-
τροπημένη Κυανόλευκος.**

(ΚΒ - 86)
Παραιτοῦνται τοῦ Συλλόγου
«Ερμῆς» Προσδρος Α. Ε.
Μαργαρίτης, Γενικὸς Γραμματεὺς
**Ε. Κοντοθανάση. Μέλη: Πραν-
τούνας, Θηβαῖος, Γ. Σκυλογιάν-
νης, Διαμαντόπουλος, Γ. Σ. Σταυ-
ρόπουλος, Ἀσημάπουλος, Κ. Κοι-
πορότος.**